

Sagen er taget af den høitærede Minister, foreligger imidlertid den finansielle Side jo slet ikke, idet han har foreslaet, at vi skulle bevilge disse Vaner allerede i dette Finantsaar, medens vi først i det kommende Finantsaar skulle tage Bestemmelse om, hvorledes de fornødne Penge dertil kunne reises. — Til Slutningen skal jeg i Almindelighed tillade mig den Bemærkning, at jeg troer, at der er god Grund til at tage bethdeligt Hensyn til Jylland. Jeg hører ikke til dem, der ville udtale, at Jylland i tidligere Tid er bleven tilfidesat; jeg troer, at der aldeles ikke har været noget som helst Forsættigt i den Omstændighed, at Jylland i mange Aar virkelig har staaet tilbage, hvad Communicationsmidler angaaer, men at dette har været en Følge af Forholdene. Men denne Følge af Forholdene har ikkedestomindre været temmelig sølelig for denne Provinds, og jeg troer derfor vel, at det kan forsvares at gaae saa raft som muligt frem med Udviklingen af de jydsk Jernbaneforhold. Ved Siden deraf mener jeg imidlertid, vi ikke bør tabe af Syne, at ogsaa Landets øvrige Provinger have skjellig Grund til at fordre sig ligeledes tagne i Betragtning, og et Blik paa det danske Kort vil vise de Herrer, at det er meget tvivlsomt, om der ikke maatte være Baneanlæg paa Nerne, som burde forstjenes Regjeringens directe eller indirecte Hjælp fremfor f. Ex. Banen fra Skanderborg til Silkeborg. — Jeg vil blot tillade mig i saa Henseende at nævne Den Volland, og jeg troer ogsaa, at der vil findes Linier baade paa Sjælland og Fyen, affeet fra det Anlæg, som jeg nu haaber, det sjællandske Jernbaneselskab vil udføre, som i den Henseende turde findes at have, om ikke Fortrin for, saa dog Rigeberettigelse med Jernbanen fra Skanderborg til Silkeborg.

Gad: Endeel af de Bemærkninger, jeg tænkte at gjøre, ere allerede fremsatte af det ærede Medlem, som nu satte sig, og jeg vil derfor, hvad Meget angaaer, tillade mig at henvise til ham. Dog skal jeg med det Samme ikke tilbageholde, at min Enighed med ham er begrændset; der kom flere Bemærkninger fra det ærede Medlem, og da navnlig om Forhold, der ikke staae i directe Forbindelse med

det her foreliggende Forslag, i hvilke jeg ingenlunde saaledes i Et og Alt kan slutte mig til ham, men da disse Forhold ikke foreligge som egentlig Gjenstand for Discussionen, skal jeg lade Alt i saa Henseende hvile, og nøies med den herved gjorte lille Forvaring. — Derimod skal jeg væsentlig henholde mig til ham med Hensyn til det, som var Hovedgjenstanden for hans Tale, nemlig at vi nu bør tage under alvorlig Overveielse, om vi ogsaa freidig kunne paatage os saa store Forpligtelser, som directe eller indirecte ligge i det foreliggende Lovforslag. Vi maae vel huske paa, at da vi her i Salen i 1861 vedtogte Loven af 10de Marts, vare vi os meget vel bevidste, at Loven nødvendigviis maatte føre til hderligere Jernbaneanlæg i Jylland, og navnlig baade nordpaa og gjennem den vestlige Deel med en Forbindelsesbane et eller andet Sted i det sydlige Jylland, hvilken sidste jeg i Paranthes bemærket er temmelig sikker paa ikke bør gaae der, hvor man hidtil nærmest har tænkt sig den. Grunden, hvorfor man dengang opfattede Bestemmelsen om saadanne hderligere Anlæg, var deels den, at man meente, at naar man i en efter Landets Størrelse og Kræfter ikke lang Tid havde fuldført saa Meget, havde man gjort noget saa Respektabelt med Hensyn til Jernveie, der dog først i en fjernere Fremtid kunne betale sig, at man da meget vel kunde standse i nogen Tid, og deels ogsaa den, at den Tid, da man naanseet dette fornustigviis kunde tænke paa factisk at begynde paa noget Nyt, var saa fjern, at man ikke kunde overse Tidens Forhold. Hvad jeg derfor mener, man nu bør gjøre, og hvad der er en Hovedting, som denne Lov efter min Anskuelse giver bestemt Anledning til, det er, at der virkelig skaffes saadanne Oplysninger tilveie, at det kommer til at staae klart baade hvad der ligger i og hvad der ligger bagved denne Lov. Sagen er nemlig den, at naar denne Lov, og navnlig Forslaget under a vedtages, saa ere vi derved komne ind paa en Veie, hvorpaa vi efter min fulde Overbeviisning ikke kunne standse (Berg: Ikke bør standse!): eller rettere, ikke bør standse. — Vi kunne foreløbig standse ved, hvad der engang er vedtaget, men naar vi gaae ind paa at